

สุดารัตน์ กุคำอุ 2553: การใช้ไวโอลีโน่ในพืชในการประเมินความเป็นพิษของก้าชชีวภาพ และสารอินทรีย์ระเหยบริเวณหลุมฝังกลบมูลฝอยและบริเวณกองมูลฝอยเปิดในถุงฟอนและถุงแล้ง ปริญญาวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (วิศวกรรมสิ่งแวดล้อม) สาขาวิศวกรรมสิ่งแวดล้อม ภาควิชาชีวกรรมสิ่งแวดล้อม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์วิไล เจียมไชยศรี, D.Tech.Sc. 179 หน้า

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความเป็นพิษต่อขึ้นของก้าชที่ระบายนอกจากบ่อกำจัดจะ ไวโอลีโน่ในพืชใช้พลูด่างเป็นดัชนีพืชทดสอบ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการแพร่ระบายน้ำก้าชชีวภาพและระดับการทำลายดีเอ็นเอของพลูด่างในบริเวณหลุมฝังกลบมูลฝอยและกองมูลฝอยเปิดในช่วงถุงฟอนและถุงแล้ง ที่หลุมฝังกลบมูลฝอยองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี ผลการทดลองพบว่า อัตราการแพร่ระบายน้ำก้าชมีเทนและการรับอนไดออกไซด์มีค่าเฉลี่ยสูงสุดบริเวณกองปีกในถุงแล้งเฉลี่ย 31.8 ± 14.1 และ 20.1 ± 8.7 กรัม/ตร.ม./วัน ตามลำดับ และมีค่าต่ำสุดบริเวณหลุมฝังกลบในถุงฟอนเฉลี่ย 1.3 ± 1.6 และ 5.5 ± 1.2 กรัม/ตร.ม./วัน ตามลำดับ พบว่าอัตราการแพร่ระบายน้ำก้าชทั้งสองชนิดในกองปีกมีค่าสูงกว่าในหลุมฝังกลบทั้งสองถุง ($P < 0.05$) ทั้งนี้การแพร่ระบายน้ำก้าชดังกล่าวในพื้นที่เดียวกันไม่มีความแตกต่างกันระหว่างถุงฟอน ($P > 0.05$) ส่วนการหาอัตราการแพร่ระบายน้ำสารอินทรีย์ระเหย พบว่า อัตราการแพร่ระบายน้ำอินทรีย์ในกองปีกถุงฟอน (84.3 ± 13.3 มิลลิกรัมต่ำต้นเมตรต่อวัน) ไม่แตกต่างกันกับถุงแล้ง (83.9 ± 15.1 มิลลิกรัมต่ำต้นเมตรต่อวัน) ($P > 0.05$) เช่นเดียวกับบริเวณหลุมฝังกลบในถุงฟอน (31.2 ± 3.8 กรัมต่ำต้นเมตรต่อวัน) ไม่แตกต่างกับถุงแล้ง (30.7 ± 3.8 กรัมต่ำต้นเมตรต่อวัน) ($P > 0.05$) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาต่างพื้นที่กัน พบว่า อัตราการแพร่ระบายน้ำสารอินทรีย์ระเหยบริเวณกองมูลฝอยปีกมีค่าสูงกว่าหลุมฝังกลบทั้งในถุงฟอนและถุงแล้ง ($P < 0.05$) และสารที่พบมากที่สุดคือ เบนซิน สำหรับการทดสอบความเป็นพิษที่ระยะเวลาสัมผัส 96 ชั่วโมง พบว่าระดับการทำลายดีเอ็นเอของพลูด่างมีค่าเฉลี่ยบริเวณกองปีกสูงกว่าหลุมฝังกลบ ในถุงแล้งมีค่าร้อยละ 60.6 ± 13.5 และ 41.7 ± 10.5 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าในถุงฟอน ($P < 0.05$) ที่มีค่าร้อยละ 42.9 ± 10.5 และ 31.4 ± 4.1 ตามลำดับ จากการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า ระดับการทำลายดีเอ็นเอของพลูด่างแปรผันตามกับอัตราการแพร่ระบายน้ำก้าชชีวภาพและสารอินทรีย์ระเหยในบ่อกำจัดจะมูลฝอย ($R^2 = 0.703-0.807$)